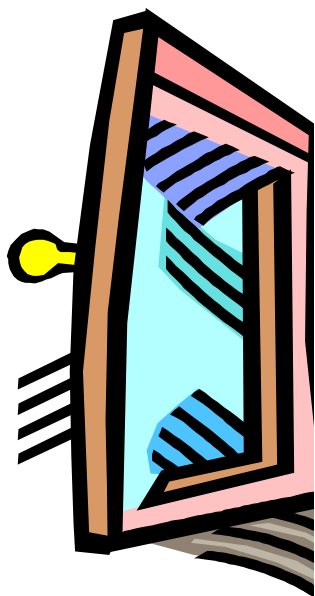

ŠKOLÁČEK

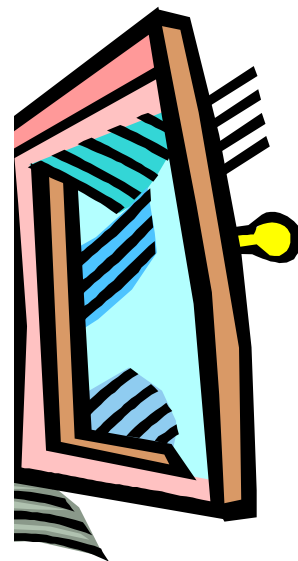
Číslo 2, ročník 2023, vydává Základní škola J. J. Ryby, Rožmitál p. Tř.

Okénko školy

Říjen

Říjen draky probudil,
Teplý ale taky byl.
Škola už je zaběhnutá,
Přivolala podzimního ducha.
Kaštiny a žaludy k zemi snáší,
Teplý čaj raději dáš si.
Slunce začalo dřív se loučit,
nechce se nám po tmě učit.
Za chvíli jsou tu Vánoce,
Naplňujem' krabice,
Laskavce tím spojíme,
Halloweenu ve škole se nebojíme.

Čechova stodola a 1. ročník

První ročník navštívil
expozici Dýňování
v Čechově stodole.

Přespolní běh

První soutěží v rámci Školní sportovní ligy byl přespolní běh. 5. října se žáci nižšího i vyššího stupně zúčastnili tohoto přespolního běhu, který se konal v Příbrami v areálu Nového rybníka. Tato soutěž je velice náročná - délka trasy je od 1 km až po 2 km, podle věku závodníků. V jednotlivých kategoriích běželo 40 až 65 závodníků. V letošním roce se bohužel nikdo z naší školy neumístil na stupních vítězů, ale neměli k tomu vůbec daleko. Všem běžcům děkujeme za reprezentaci školy a přejeme mnoho (nejen) sportovních úspěchů.

Eliška Skalíková

Sběrový týden

I letošní podzim patřil sběrové akci. Zde přinášíme výsledky.

	HLINÍK	BATERIE	MOBILY	ELEKTRO
1.A	10,32	533		
1.B	1,92	204	4	17
1.C		533		31
2.A	5,82	139	2	4
2.B	40	666		51
3.A	7,51	421	3	15
3.B	16,94	351		
4.A	13,73	20	3	14
4.B	25,73	1498	5	7
5.A	18,65	1072	1	20
5.B		67		2
CELKEM 1.STUPEŇ	140,62 kg	5504 ks	18 ks	161 ks
6.A	13,66	526	10	19
6.B	36,52			1
7.A	3,9	2307		2
7.B	4,22	194		2
7.C	0,71	216		
8.A	4,56	422		
8.B	1,06	2683	7	23
8.C	2,52			
9.A	0,54	45		
9.B	1,42			
CELKEM 2.STUPEŇ	69,11 kg	6393 ks	17 ks	49 ks
	HLINÍK	BATERIE	MOBILY	ELEKTRO
Celkem	209,73kg	11 897ks	35 ks	210 ks

Nejlepší třídy ve sběru hliníku a baterií

1. stupeň

pořadí tříd	hliník	kg
1. místo	2.B	40
2. místo	5.A	18,65
3. místo	3.B	16,94

pořadí tříd	baterie	ks
1. místo	4.B	1 498
2. místo	5.A	1 072
3. místo	2.B	666

2. stupeň

pořadí tříd	hliník	kg
1. místo	6.B	36,52
2. místo	6.A	13,66
3. místo	8.A	4,56

pořadí tříd	baterie	ks
1. místo	8.B	2 683
2. místo	7.A	2 307
3. místo	6.A	526

Nejlepší sběrači hliníku - 1. stupeň

1. místo	Šmolík Václav	2.B	40 kg
2. místo	Šourek Jan	4.B	17,59 kg
3. místo	Štěpánová Barbora	3.B	13,78 kg

Nejlepší sběrači hliníku - 2. stupeň

1. místo	Valentová Tereza	6.B	30,36 kg
2. místo	Dražan Radim	8.A	4,56 kg
3. místo	Burmanová Veronika	6.A	4,26 kg

Nejlepší sběrači baterií - 1. stupeň

pořadí	jméno	třída	celkem kusů
1. místo	Pechová Justýna	4.B	770
2. místo	Šmolík Václav	2.B	666
3. místo	Pavlíková Ella	5.A	518

Nejlepší sběrači baterií - 2.stupeň

pořadí	jméno	třída	celkem kusů
1. místo	Bímonová Monika	8.B	2 083
2. místo	Němec Lukáš	7.A	1 885
3. místo	Kolářová Nikola	8.B	600

Nejlepší sběrači elektro

pořadí	jméno	třída
1. místo	Šmolík Václav	2.B
2. místo	Punčochář Hanuš	1.C
3. místo	Bímonová Monika	8.B
4. místo	Ettler Artur Knížek Jiří	4.A 1.B

Nejlepší sběrači mobily

pořadí	jméno	třída
1. místo	Minářová Andrea	6.A
2. místo	Bímonová Monika	8.B
3. místo	Šourek Jan	4.B
4. místo	Knížek Jiří	1.B

Ze školního parlamentu

Žákovský parlament v říjnu uspořádal tři akce. 17. 10. se konala akce od Hrdé školy - Suit-up day. Tato akce se na naší škole koná každoročně. Žáci se mají obléct do formálního oblečení - chlapci například do košile s motýlkem a kravatou nebo do obleku a dívky do šatů. Tato akce se velmi povedla, všichni si to užili. Najdou se i tací, kteří formálnímu oblečení moc neholdují, ale v tento den se velmi snažili a oblékli se alespoň do košile. Následující akce byl lampionový průvod k mohyle učitele a skladatele Jakuba Jana Ryby. Tento rok to byl XVI. ročník tohoto průvodu. Zapojili se současní i bývalí žáci naší školy. Přidaly se i rodiny s dětmi z celého okolí. Během cesty se hrály různé hry, například bomba, nálet, povodeň, kolíček nebo hledání bonbonů. Děti si přinesly spoustu zajímavých lampionů. Na konci naší cesty se opékaly špekáčky a pro odvážné zde byla připravena i strašidelná stezka. Poslední akce měla strašidelnou tematiku. Jedná se o Halloween pro 4. a 5. ročník. Na této akci mají děti za úkol projít všemi strašidelnými stanovišti, kde splní různé úkoly. Poté je čekala strašidelná školní stezka plná různých strašidel a nástrah. Všechny děti překonaly nástrahy a akce se podařila, ačkoli se našlo i několik dětí, které byly vulgární a strašidlům nadávali či jim ničili kostýmy. V září jsme se zúčastnili výzvy Pěšky do školy. V měsíci říjnu přišlo vyhodnocení této celorepublikové soutěže. Naše škola se umístila na třetím místě v rámci Středočeského kraje. Níže se můžete podívat na tabulku výsledků této výzvy. A protože nejvíce bodů z celé školy získaly Rybičky, dostaly od Pěšky městem nejen diplom, ale každý zapojený parlamenták dostal svačínový balíček z DM drogerie.

Šimon Pašek

PĚŠKY DO ŠKOLY 2023 - krajsí přeborníci v Pěšky do školy

Středočeský kraj

1. místo: ZŠ Černošice, 3.C
2. místo: ZŠ Benešov, Na Karlově 372, 8.A
3. místo: ZŠ J. J. Ryby Rožmitál pod Třemšínem, Rybičky

Jihočeský kraj

1. místo: ZŠ Týn nad Vltavou, Malá Strana, 8.B
2. místo: ZŠ Týn nad Vltavou, Malá Strana, 7.B
3. místo: ZŠ Týn nad Vltavou, Malá Strana, 7.A

Plzeňský kraj

1. místo: Třemošná, okres Plzeň-sever, VII. B - Chlebičí
2. místo: Třemošná, okres Plzeň-sever, VI. A
3. místo: Třemošná, okres Plzeň-sever, IX. A - Dětský koutek

Ústecký kraj

1. místo: ZŠ Ústí nad Labem, Stříbrnická, 6.A
2. místo: ZŠ Ústí nad Labem, Rabasova, 6.A
3. místo: Hrob, 7. třída

Liberecký kraj

1. místo: ZŠ Antonína Bratřovského, Prvníáci
2. místo: ZŠ a MŠ Tomáše Ježka Ralsko Kuřívody, II. třída
3. místo: ZŠ Liberec, Česká 354, p.o., 4.C

Královéhradecký kraj

1. místo: ZŠ Rychnovek - Zvole, pátý ročník
2. místo: ZŠ a MŠ škola Černíkovice, 5. třída
3. místo: ZŠ Rychnovek - Zvole, 4. ročník

Pardubický kraj

1. místo: ZŠ a MŠ Lukavice, okres Ústí nad Orlicí, 3. třída
2. místo: Svitavy, Felberova, VIII a Raketáci
3. místo: ZŠ Pomezí, okres Svitavy, 5. třída

Kraj Vysočina

1. místo: ZŠ Třebíč Týnská 8, 8.A
2. místo: ZŠ Třebíč Týnská 8, 8.B
3. místo: ZŠ Světlá nad Sázavou Lánecká, 9.B

Jihomoravský kraj

1. místo: ZŠ Masarova, 1.C
2. místo: ZŠ Bosonožská, 5.A
3. místo: ZŠ Radějov, okres Hodonín, 1. třída

Olomoucký kraj

1. místo: ZŠ Jeseník, 9.B
2. místo: Masarykova ZŠ a MŠ Nezamyslice, 2.A
3. místo: Masarykova ZŠ a MŠ Nezamyslice, 7.B

Moravskoslezský kraj

1. místo: ZŠ a MŠ Horní Suchá, 6.A
2. místo: ZŠ a MŠ Horní Suchá, 7.A
3. místo: ZŠ a MŠ Ostrava - Bělský Les, Sportáci z 9.A

Zlínský kraj

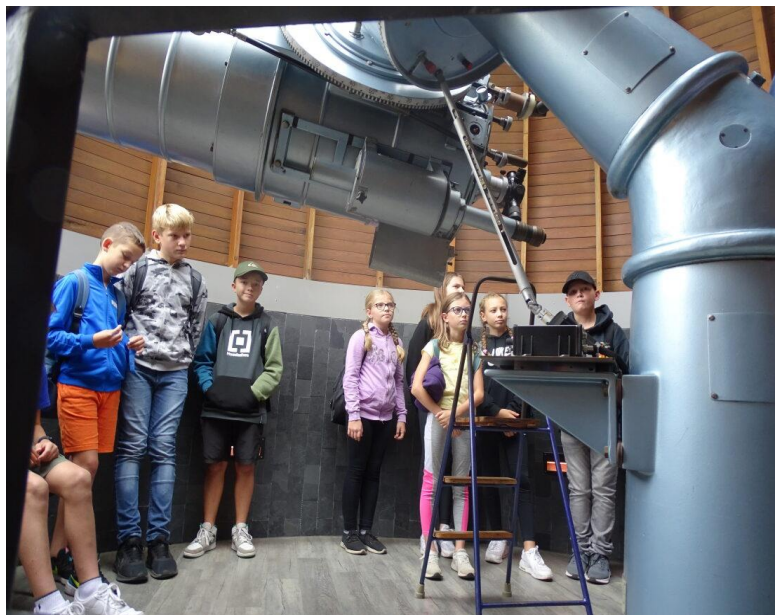
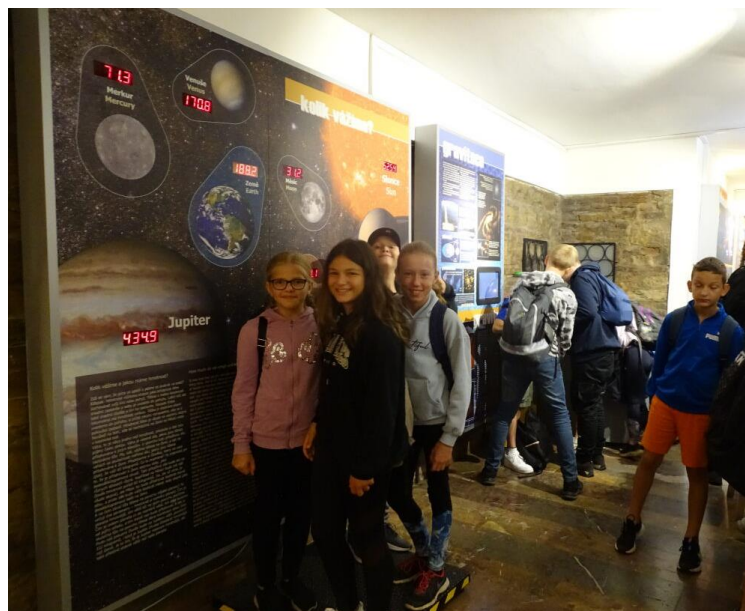
1. místo: ZŠ Hluk, 7.A
2. místo: ZŠ Horní Lideč, 9.B
3. místo: ZŠ Horní Lideč, 8.C

Název třídy	Kategorie týmu	Body za docházku	Body za doprovodnou aktivitu	Celkem bodů
4. A	První stupeň ZŠ	Prázdne	Prázdne	Prázdne
Rybičky	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	99	20	119
7. A	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	97.68	0	97.68
5. A	První stupeň ZŠ	81.36	15	96.36
7. C	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	92.85	0	92.85
Sborovna 2. stupeň	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	91.88	0	91.88
Sborovna 1. stupeň	První stupeň ZŠ	90	0	90
7. B	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	79.99	10	89.99
6. A	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	88.5	0	88.5
4. B	První stupeň ZŠ	85.55	0	85.55
8. A	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	84.7	0	84.7
3. B	První stupeň ZŠ	68.73	15	83.73
6. B	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	82.61	0	82.61
9. A	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	81.05	0	81.05
5. B	První stupeň ZŠ	74.74	5	79.74
8. B	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	79.09	0	79.09
3.A	První stupeň ZŠ	76.32	0	76.32
8. C	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	75.39	0	75.39
9. B	Druhý stupeň ZŠ a osmiletá gymnázia	68.54	0	68.54

6. ročník na Petříně

V říjnu navštívili žáci šestých tříd Štefánikovu hvězdárnu v Praze na Petříně, kde absolvovali výukový pořad „Lety ke hvězdám“.

Návštěva z Tochovic

Dne 11.10. nás navštívili žáci tochovické školy. Připravili jsme pro ně přírodovědné pokusy a stanoviště s úkoly. Také si měli možnost vyzkoušet práci s roboty.

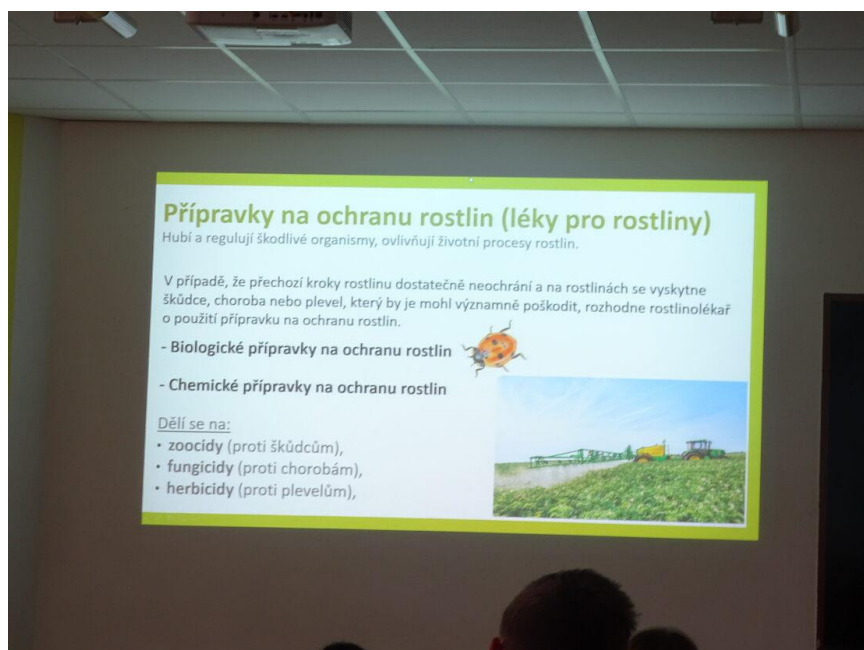
Téma ryby v přírodopisu sedmáků

Rostlinolékařství jako povolání

24. 10. se žáci šestého a sedmého ročníku zúčastnili besedy na téma Rostlinolékařství jako povolání. S odborníkem z oboru jsme si povídali o různých nemocech, které postihují rostliny, ukázali jsme si i hmyz, který rostlinám škodí. Dozvěděli jsme se, jak je to s postřiky na polích, jak to funguje v biozemědělství a zda je dobré nahnílou zeleninu a ovoce okrojit a sníst. Přestože beseda trvala jen hodinu a prezentace nebyla úplně 100 %, byla docela zajímavá.

Návštěva muzea Před objektem Země

Dne 27. 9. jsme o hodině anglického jazyka navštívili Podbrdské muzeum s výstavou Karla Stellnera. Součástí výstavy byly nádherné obrazy jak už měst, pasek, pouští, hor či známých ostrovů ze zahraničí či České republiky. Každému z nás byla udělena práce formou projektu, kdy jsme si vybrali jednotlivý obraz, který nás zaujmul. A jak nadále budeme s obrazy pracovat? Do svých projektových sešitů následně vybraný obrázek popíšeme v anglickém jazyce a představíme tak svoje vybrané místo třídě.

Tato výstava nás velmi zaujala a jsme moc rádi, že díky této prohlídce můžeme nahlédnout i do míst, kam bychom se nikdy nemohli podívat. Podbrdskému muzeu tedy tímto děkujeme za uskutečnění této výstavy a už se moc těšíme na další návštěvu.

Anna Červená, Barbora Langová 9. A

Amerikou na kole s padákem

Amerikou na kole s padákem je jméno přednášky, kterou nám ve škole 5. října odpřednášel Tadeáš Šíma. Tento dobrodruh pochází z Prachatic, je mu 27 let a podniká cesty po světě na kole. Na této výpravě jel Tadeáš Šíma ze San José do Mexiko City přes státy Kostarika,

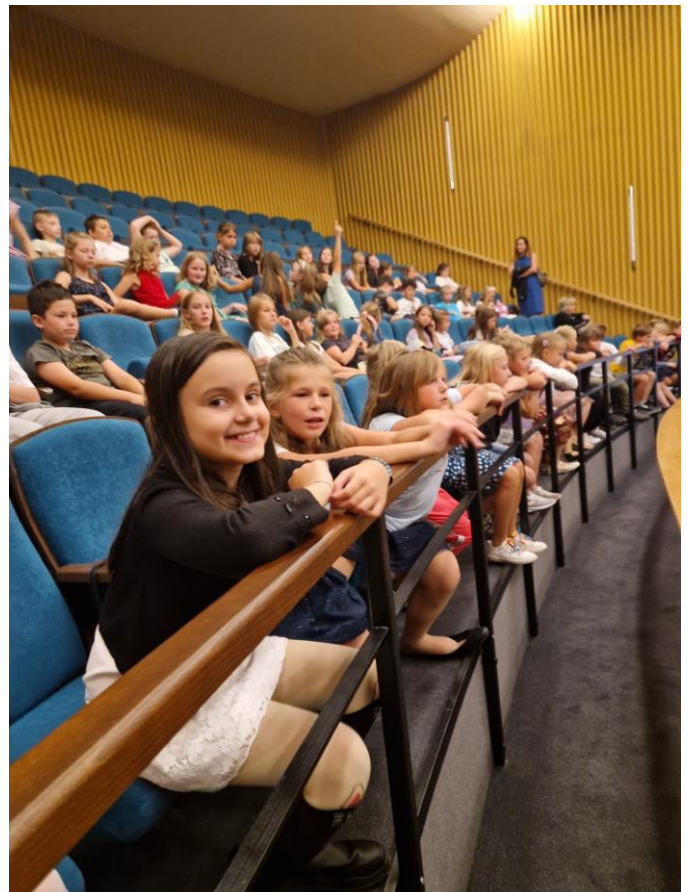
Nikaragua, Honduras, Salvador, Guatemala, Belize a Mexiko. Cílem jeho cesty byl činný vulkán Pico de Orizaba, který leží přibližně 5700 metrů nad mořem. Tato cestopisná beseda se nám opět moc líbila, stejně jako předcházející Afrikou na kole.

Michal Baloušek

Divadelní představení

Ve druhé polovině měsíce září navštívili žáci čtvrtého ročníku Divadlo Antonína Dvořáka v Příbrami, které nabízelo ve svém programu pro žáky prvního stupně základní školy divadelní představení Kouzla a čáry tajemné Prahy. Vydali jsme se po stopách historických událostí, které jsou spojeny se založením města a významných památek Prahy. Z divadelního balkonu jsme shlédli a plnými doušky vychutnávali pohádku, odehrávající se na Karlově mostě, která byla plná pověstí, písniček a příběhů, které se hravou formou snažily přiblížit žákům naše Staré pověsti české a zároveň bohatou historii našeho hlavního města. Pověst o Libuši, o Karlově mostě, čertovský příběh doktora Fausta, Golema a příběh o mistru Hanušovi - to vše se žáci dozvěděli přímo od pražské flašinetářky Růženy, jejího bratra Josefa a od vodníkovy dcery Ploutvičky.

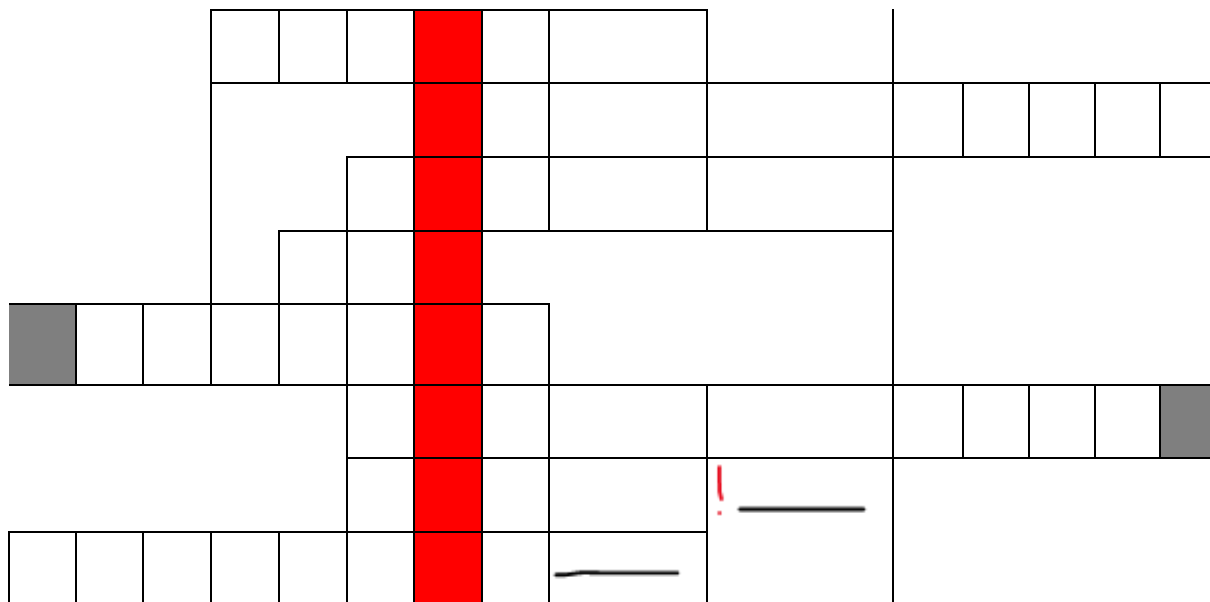
Mgr. Lucie Dohnal Zachová

Ekospojky v říjnu

Křížovka autorka Bára Bernášková (řešení na konci novin)

1. Jakou barvu má kontejner na barevné sklo?
2. Jak se říká velké nádobě na třídění odpadu na ulici?
3. Jakou barvu má kontejner na papír?
4. Do čeho dáváme doma odpad?
5. Kam odváží popelářský vůz odpad?
6. Kam vysypeme odpadkový koš?
7. Jakou barvu má kontejner na plasty?

Plýtvák šatní
1. úkol
Recyklohraní

Lov odpadků

Výroba tašky z trička

Středověk v Podbrdském muzeu

V pondělí 16. října jsme s naší oblíbenou paní učitelkou Súlovcovou šli do Podbrdského muzea, kde jsme probírali středověk. Dostali jsme papír s obrázkem hradu, kde jsme poznávali architekturu. Pak jsme všichni seřazovali vrstvy společnosti. Později jsme šli do místnosti, kde jsme si mohli vyzkoušet středověké oblečení, brnění, potěžkat meč a helmici. Vyzkoušeli jsme si i pasování na rytíře. Poté jsme si s hodně velkým úsměvem udělali fotku. Přednáška byla velice poučná a zajímavá. Všem se to líbilo.

Anna Zemková (7. A)

Zdobení křehotin

V říjnu před posvícením jsme měli úžasné pracovní činnosti, protože jsme zdobili křehotiny. Paní učitelka je napekla, my jsme roztírali čokoládovou polevu a pokládali ozdoby. Moc jsme si to všichni užili.

Za 5.A Viktorka Benjácová

Přírodovědný klokan

Dne 11.10.2023 se 95 žáků 8. a 9. ročníku účastnilo celostátní soutěže Přírodovědný klokan 2023/2024. Žáci měli možnost ověřit si své znalosti v oblasti matematiky, fyziky, chemie, biologie a všeobecných znalostí. Nejlepších výsledků dosáhli Barbora Matoušková z 8.C (1. místo), Lukáš Jeníček z 9.A (2. místo), Jan Němec z 9.B (3. místo). Vyučující přírodopisu blahopřejí 3 našim nejlepším řešitelům a zároveň děkují všem účastníkům za účast v soutěži.

Mgr. Jana Sadílková (8.roč.), Mgr. František Matějka (9.roč.)

3 nejlepší řešitelé Přírodovědného klokanu 2023/2024 na ZŠ J. J. Ryby Lukáš Jeníček z 9.A (2. místo), Barbora Matoušková z 8.C (1. místo), Jan Němec z 9.B (3. místo)

Halloweenské básničky 5. A

Halloween vás postraší,
kdo, děti, se z vás těší?
Bonbóny a dýně všude,
kdo z vás, děti, koleduje?
Máme hodně radosti,
bonbón, dýně, starosti.
Nebojte se, děti, jen,
halloween je celý den.
(N. Pejsarová, A. a T. Tranovi)

Přespávačka ve škole
halloweenská sranda je.
Halloween je plný křiku,
plný strachu, plný breku.
My jsme ale pátáci,

bojujeme jak draci.
Na stezce se nebojíme,
před duchy se postavíme.
(V. Benjácová, T. Flachsová,
L. Kottnerová)

Dýně, dýně, dýnička,
támhle vaše dušička.
Duch, čerti, vlkodlak,
vše zastíní černý mrak.
Za mrakem je bílý měsíc,
pavouků je tady tisíc.
Všichni ztrácejí svoji moc,
konečně končí tahle noc.
(J. Hofman, M. Citerbart)

Pardubické střípky

Každý rok vyhlašuje Krajská knihovna v Pardubicích a Středisko východočeských spisovatelů literární a výtvarnou soutěž Pardubické střípky. Letošní volné téma znělo - „Jsem z toho paf!“. Výtvarně se o vystižení tématu pokusili žáci 8. ročníku pod vedením paní učitelky M. Brotánkové. Ze školního kola postoupil „výš“ do Pardubic výkres Denisy Belingerové z 8. A. Literární příspěvky jak v próze, tak v poezii sepisovali žáci 9. ročníku. Autory nejlepších literárních prací ze školního kola jsou - Josef Bártík, Tereza Kadeřábková, Lukáš Jeníček, Barbora Langová, Eliška Janoušková, Sára Matejovičová, Jiří Němec a Nikola Šourková. Všem devátákům moc děkuji za práci navíc v rámci hodin slohu a všem postupujícím přeji, aby se jejich práce pardubické porotě líbila.

V. Bártlová, vyučující českého jazyka

„Jsem z toho paf!“

Co to znamená být z něčeho paf? Myslím, že být z něčeho paf znamená, být něčím hodně překvapen nebo zaskočen.

Je tomu již několik let zpátky do minulosti. Trávil jsem část letních prázdnin u babičky a u dědy. Babička tehdy vyndala pro mne tajemnou krabici. Když jsme krabici otevřeli, vykoukla na nás stará rodinná alba. Otáčeli jsme stránku po stránce. Všechny byly plné starých fotografií z doby, kdy byla babička mladá a moje maminka malá. Fotografie ukazovaly, jak lidé žili dříve, jak se oblékali a jaké měli hračky. Všechny fotografie však měly jednu věc společnou. Všechny totiž byly černobílé. Tehdy jsem byl malý kluk a představoval jsem si, jak to mohlo tenkrát vypadat. Díval jsem se na ty fotografie a měl jsem pocit, že vidím něco starodávného a tajemného. Byl jsem tenkrát přesvědčen, že všechno na světě vůbec nebylo barevné ale, bylo černobílé. Docela mě zajímalo, jak to tenkrát vypadalo. Povídal jsem si o tom s mamkou a byl jsem velmi překvapený, když mi řekla, že i tenkrát byla tráva na louce zelená, pampelišky žluté a obloha byla modrá. Jen technika nebyla tehdy tolik vyspělá a na takové úrovni, jako dnes. Já jsem však byl z toho úplně paf! Bylo to pro mě těžko představitelné.

Dnešní vyspělá technika nám umožňuje pořizovat fotografie a natáčet videa barevně a ve vysokém rozlišení. Černobílá fotografie má však své kouzlo a nádech historie. Umělečtí fotografové dokonce dávají černobílé fotografii přednost před barevnou.

Autor: Josef Bártík, 9. A

Můj první let letadlem

Letos jsou to čtyři roky od toho, kdy se nás taťka zeptal: „Nechtěli byste se v létě podívat někam k moři? A co třeba do Španělska?“ S bráchou jsme se na sebe podívali a společně vykřikli: „No jasně!“ „A to bychom tam jeli autobusem?“ chtěl vědět Ondra.

„Ne, letěli bychom letadlem,“ řekl taťka. Ondra byl nadšený. Já už trochu míň. K moři jsem se moc těšila, ale to letadlo mě trochu vyděsilo.

V dalších dnech jsme podle katalogů vybírali, kam tedy poletíme. Nakonec se nám nejvíc líbilo město Almería, s ubytováním v hotelu přímo na pláži. Tatka vše vyřídil a už jsme jen čekali, až se přiblíží den odletu.

Odlet byl naplánován na 30.7. 2019 v 18 hodin večer. Auto jsme zaparkovali blízko letiště, a pak nás taxík dovezl až před letištní halu. Protože jsme měli docela dost času, posadili jsme se v letištní hale a sledovali, jak kolem nás procházeli cestující sem a tam. Bylo to docela zábavné je pozorovat. Někteří spěchali a odlétali za prací, jiní se vraceli z dovolených a ostatní čekali na odlet jako my.

Po nějaké době jsme se vypravili hledat místo, kde nás odbaví. „Tady je to,“ volal na nás Ondra a ukazoval na odbavovací přepážku. Předali jsme naše kufry a sami prošli letištní kontrolou. Všechno dopadlo dobře a my pokračovali dál, do části letištní budovy, kde se čekalo na odlet. Najednou jsem zaslechla v rozhlase: „Vážení cestující letu č.QS1158 z Prahy do Almerie, dostavte se k odletové bráně č. D1“. „Mami, už můžeme jít, říkali náš let,“ říkám mamce. Prošli jsme spolu s dalšími cestujícími dlouhou prosklenou chodbou.

„Děti, podívejte, támhle je naše letadlo,“ ukazuje nám mamka. Na palubě letadla nás přivítaly letušky a my si šli najít místa, kde budeme sedět.

Jakmile byli všichni na svých místech, letadlo se uzavřelo a letušky nás seznámily s bezpečnostními pokyny během letu

„Vítám Vás na palubě letadla ...,“ pozdravil nás kapitán. Představil nám posádku a seznámil nás s trasou letu.

Už je to tady, startujeme. Letadlo se posupně rozjíždělo a v okénku jsem viděla, jak letištní budovy ubíhají rychleji a rychleji a jak mě něco tlačí do sedačky ohromnou silou. Trochu mi to připadalo, jako bych byla na nějaké pouťové atrakci. Najednou jsem ucítila, jak se letadlo odlepilo od země a stoupáme výš a výš.

Když jsme vyletěli do určité výšky, začalo se letadlo zase narovnávat. Byl to strašně moc divný pocit nemít pod sebou pevnou zem. Podívala jsem se z okénka ven a řekla mamce:

„Mami koukni se ven!“ Byly krásně vidět mraky a večerní oranžové slunce, které nám svítilo na cestu.

Letělo se nám dobře, a protože letadlo mělo dobrý vítr, mohli jsme letět rychleji, a v Almerii jsme tak byli o půl hodiny dřív.

Jakmile jsme přistáli na místním letišti, všichni jsme potleskem poděkovali posádce letadla a za bezpečný let.

Když jsem pak vystoupila z letadla a ucítila teplý vzduch od moře, už jsem se těšila, jak tady strávíme naši dovolenou.

Autor: Tereza Kadeřábková, 9. A

„Jsem z toho paf!“

Plul jsem na výletní lodi. Vše naznačovalo dobré cestě, dokud nás nezastihla bouře. Lod' se rozpadla, já se rychle chytil plovoucích dveří z lodní kajuty. Sice byly pevné, ale měl jsem strach, že se každou chvíli rozpadnou, vždyť mě sotva držely nad hladinou, a tak každá vlna se tříštila o mé promáčené tělo. Bezmocně jsem se houpal na vlnách, moře si se mnou pohrávalo, jak zrovna chtělo, oděv jsem měl potrháný a na kůži mě dráždila mořská sůl. Slunce pálilo, jako bych ležel na rozžhavených kamnech, navíc jsem už víc jak den ani nejedl, ani nepil. Ještě bych se měl představit. Jmenuji se Emil Skála, je mi sedmadvacet a jsem vášnivý cestovatel a novinář. Rád cestuji do různých zemí světa, poznávám odlišné kultury a své cestovatelské poznatky zpracovávám do novin. Mým snem je procestovat celý svět. Pracuji pro Pražské zpravodajství, jež mě podporuje na cestách, na oplátku píšu hltavé články do časopisu, který pravidelně vychází a je přístupný po celé republice. Mám v redakci jednoho známého, jmenuje se Patrik Slon, je to dobrý šestařicetiletý chlapík, který by rád cestoval se mnou, ale jelikož je hlavní redaktor, nemůže se hnout z Prahy, a tak alespoň vydává mé články hned na druhé straně časopisu. Rád se směje mým historkám a se zaujetím jim naslouchá. Škoda, že s ním nemohu trávit více času. Ale teď zpátky k příběhu.

Byl jsem na pokraji svých sil, když jsem znovu vzhlédl k horizontu, zda není vidět pevnina, ale všude jen to nekonečné moře. Celý vyčerpaný jsem se kymácel odkázaný jen na mořský proud. Nechtěl jsem se vzdát, ale již jsem přestával doufat v záchranu. Pohupoval jsem se ještě dlouho, několikrát jsem zdvihl hlavu, ale na obzoru nic, co by mě mohlo zachránit, až jednou jsem si myslel, že jsem zahlédl bod, ale zas jsem ho neviděl. Mnul jsem si oči, které mě pálily od soli, a opět jsem spatřil onen vzdálený bod.

Blížil jsem se k němu, až jsem konečně naznal, že se jedná o nějaký ostrov. Moře mě k němu zanášelo, ale záhy mělo s mým vorem jiné plány. Jakmile jsem rozpoznal, že se oddaluji, seskočil jsem a plaval k ostrovu. Vor se vzdálil a já bezhlavě máchal rukama a snažil jsem se překonat onu vzdálenost. Byl to těžký boj. Plaval jsem, co mi síly stačily. Když jsem dopravil své bídne tělo na ostrov, okamžitě jsem upadl do hlubokého spánku.

Probudil jsem se až druhý den dopoledne. Když jsem se chtěl zvednout a napít, nemohl jsem se hnout. Ruce i nohy jsem měl omotané provazem. Viděl jsem, jak ke mně přistupuje nějaký muž. „Vodu,“ zaznělo mi z úst tichým hláskem. Nevěděl jsem, zda mi rozuměl, ale pochopil, protože se vzdálil a přinesl mi vodu a nějaké plátky syrové ryby, rozvázal mi ruce a já se mohl najíst, ale nohy jsem měl pořád svázané.

Když jsem dojedl a zesílil, znovu jsem usnul a spal až do druhého dne. Vzbudil jsem se brzy ráno, on už chytal ryby. Jakmile si všiml, že jsem se probudil, přeřízl mi provazy i kolem nohou, nejspíše ve mně neviděl nebezpečí, poté mě zavedl do svého skromného příbytku ve skalní prohlubni, můžeme ji nazývat jeskyně. Byla to malá místnost vybavená lůžkem, zásobami potravy a loveckým vybavením. Před jeskyní běhala v ohradě koza. Jakmile jsme vlezli do ohrady, koza k němu ihned přiběhla, měl ji ochočenou. Najednou zaklekl a dojíl ji, koza sebou vůbec neškubala a když naplnil skořápku od kokosového ořechu, podal mi ji a já se napil. Trochu mě zarazila chuť kozího mléka, ale brzy jsem si zvykl a chutnalo mi. Pak mi pomohl vyrobit postel, kterou jsme umístili také do jeskyňky. Byli jsme spolubydlíci a dobří kamarádi, ačkoli jsme byli z odlišných zemí.

Ten muž byl totiž Španěl, o něco starší než já. Těžko jsem s ním mohl hovořit, protože španělsky jsem uměl sotva pozdravit a on moji řeč také neznal, a tak našimi dorozumívajícími prostředky byly především gesta. On také ztroskotal na ostrově a za dobu strávenou zde se přizpůsobil zdejšími podmínkám. Vodu pil přímo z říčky, denně chodil pro kokosové ořechy, banány, avokáda a pomeranče, každé ráno dojíl kozu, jedl a různě zpracovával zeleninu rostoucí na ostrově, lovil menší i větší zvířata a chodil chytat mořské ryby.

Často mě s sebou brával na lov, obvykle jsme stopovali zvěř, dokud jsme zvíře nechtyli. Užasl jsem nad jeho schopnostmi při stopování a lovu, rád jsem s ním chodil, poněvadž jsem se přiučil spoustě nových věcí. Na menší zvířata podobná zajícům používal luk a ostré šípy a na větší kousky, jako jsou ovce a kozy, mu stačilo laso, na němž měl smyčku a tu hodil zvířeti kolem krku. Maso jedl buď syrové nebo sušené na přímém slunci, a tak jsem mu ukázal, jak rozdělat oheň pomocí tření dvou dřívěk. To byl zaskočený zase on a od té doby jsme nejedli maso jinak než pečené na ohni.

Uvědomovali jsme si, že mohou nastat horší časy, a tak jsme dělali zásoby jídla. Sušili jsme ovoce a udili jsme ryby, aby nám to déle vydrželo. Jídlo nám chutnalo díky soli, kterou jsme získávali odpařováním mořské vody. Tento prostý život na ostrově mě tak překvapil a ohromil, že jsem z toho byl úplně paf, ale pořád jsem nepřestával myslet na návrat do vlasti. Několikrát za den jsem se chodíval dívat na nejvyšší bod ostrova, odkud jsem viděl na všechny strany moře, jestli nepluje kolem nějaká loď. Také jsem vztyčil na tomto nejvyšším místě hranici dřeva se suchou trávou, kterou bych mohl zapálit, kdyby kolem plula nějaká loď, aby nás zpozorovala.

Spal jsem ještě v jeskyni, když Španěl zahlédl loď. Přiběhl do jeskyně a něco křičel jásavým hlasem. Nerozuměl jsem mu, ale když ukázal na skálu s hranicí dřeva, pochopil jsem. Vyběhli jsme na skálu a zpozorovali jsme loď. Rychle jsem třel dřívka, abych rozdělal oheň. Zapálil jsem hromadu, která se rychle rozhořela, Španěl na ní ještě přihodil dříví, byl to obrovský oheň. Stoupli jsme si vedle a mávali rukama. Hlavou mi probíhali všelijaké myšlenky. Všimnou si ohně? Nepřehlédnou ho? Zpozorují nás dalekohledem?

Lod' zpomalila a mírně změnila směr k ostrovu. Zakotvila, spustili člun a pět mužů se dopravilo na břeh. Běželi jsme k nim, co nám nohy stačily. Zjistili jsme, že to jsou Španělé a můj přítel s nimi začal hovořit, pak na mě kývl, že je vše domluvené. Ukázal jim říčku, kde mohou nabrat zásoby vody a já zatím šel do jeskyně sbalit naše zásoby jídla. Před odchodem jsem ještě pustil kozu z ohrady a šel ke člunu.

Zde na mě již můj přítel a těch pět mužů čekalo. Cítil jsem radost a zároveň smutek. Radost z toho, že se vrátím do vlasti a budu moci jednou procestovat celý svět a smutek z toho, že to, co mě tak ohromilo, mám nyní opustit. Nakonec jsme všichni nastoupili do člunu i se zásobami jídla a opustili jsme ostrov, jenž mě nějakou dobu živil. Na lodi mířící do španělského přístavu nás přivítala posádka složená z několika mužů, všichni to byli Španělé kromě jednoho Angličana, který ovládal plně oba jazyky, takže jsem si s ním mohl povídat.

Cesta utíkala příjemně, až na to, že jsem Španělům moc nerozuměl, ale pochytil jsem nějaká slova a mám v plánu se španělsky naučit. Když jsme se ve španělském přístavu vylodili, já a přítel z ostrova jsme se rozloučili s posádkou, a i my jsme si řekli sbohem. Přítel se vrátil ke své rodině a já jsem jel do vlasti. Strávil jsem několik dní na cestě.

Potom co jsem se vrátil, šel jsem hned za Patrikem, že opět napíšu do časopisu o mých zážitcích. Patrik mě přivítal s nadšením a byl rád, že bude moci publikovat moje zážitky, tak jsem je sepsal a Patrik je otiskl. Můj příběh měl velký ohlas. Četli ho snad všichni, protože jsem potom dostal spoustu dopisů. A co bude nyní? Splním si svůj sen, chystám se totiž vydat na cestu kolem světa a Pražské zpravodajství mě bude na cestě opět podporovat. Už se těším!

Autor: Lukáš Jeníček, 9. A

Největší kroupa Evropy

Už druhý rok jsem s mamkou a bratrem vyrazila na dovolenou nočním vlakem. Minulý rok se naším cílem stalo Věčné město – Řím, kde nás nejvíce oslovily památky, kterými je toto město doslova poseto. Jelikož nás předešlý rok Itálie okouzila, tak jsme se letos rozhodli, že zavítáme do její jižní části, přesněji do města pizzy, Neapole.

Ve středu 19. července jsme tedy plní nadšení nasedli na náš první vlak směr Praha. Celkově nás do cíle čekaly čtyři vlaky. A právě v tom prvním nás, jako vždycky, neustále přepadával pocit, jestli jsme něco nezapomněli. Tato myšlenka a neustálé nutkání si vše kontrolovat, souvisí s každou naší dovolenou a myslím si, že i s dovolenou všech ostatních. Abychom pocit zapomenutí odehnali, tak jsme s bráchou luštili křížovky a mamka si četla. Po vyluštění několika křížovek a přečtení pár kapitol nás konečně pozdravila Praha. Odsud nás pětihodinový vlak dopravil do královské Vídně. Zde jsme měli pár hodin, než pojede náš noční vlak do Boloni. Po náročném dni plného cestování jsme byli už rádi, že vlak přijel, a taky protože měl zpoždění a my čekali na nástupišti, kde bylo lidí jako mravenců, a dokonce jsme potkali i Čechy. Celí

rozlámání jsme tedy šli na kutě. Ráno nás už probudily nádherné výhledy na slunnou Itálii. „Tady bych si představil jen tak vyjet na malou vesničku daleko od lidí a odpočinout si,“ řekl bratr a my s mamkou hned souhlasily. V Boloni nás už čekal poslední vlak. Bylo to italské pendolino, které nás za pět hodin provezlo skoro přes celou Itálii až do Neapole. Během čtyř dní, co jsme trávili čas v Neapoli, jsme stihli navštívit například Pompeje, Vesuv a Capri.

Dovolená utekla jako voda a my co nevidět nasedali na rychlovlak do Benátek, které se staly naší posledním cílem. Po krásně stráveném odpoledni nás však čekala nezapomenutelná jízda nočním vlakem. První dvě hodiny se nestalo nic zvláštního. A pak najednou, stojíme. Vysvětlili jsme si to tím, že se asi blíží nějaká přeháňka. Přece jenom byli jsme nedaleko Alp, kde počasí dokáže být hodně zrádné a rychle se mění. Ale po pár desítkách minut přišlo něco, co jsme nikdy z vlaku ani jindy ještě neviděli. Obrovské krupobití, kde padaly kroupy o rozměru vlašského ořechu. Na střechu vlaku litaly rány jako z děla. „To si tady ještě chvíli postojíme,“ řekla mamka a jak se později ukázalo, měla více než pravdu. Mezitím co jsme spali, tak jsme dohromady pět hodin nehybně stáli na jednom místě. Ráno, když jsem se probudila, tak už jsme jeli. Bratr už byl vzhůru a mamka ještě pospávala. Najednou jsme zastavili na nějakém nádraží a z reproduktoru v naší kabině nejdřív německy a potom anglicky průvodčí řekl: „Prosím, opusťte vlak!“ Potom, co nám s bratrem došlo, co říká, přeložili jsme to mamce. Všichni jsme na sebe koukali, balili se a přemýšleli, co bude dál. Po pár minutách jsme ještě rozespálí opustili vlak. Venku jsme zjistili, že se nacházíme v rakouském městečku Villach a že jsme toho přes noc moc neujeli, protože Villach je blízko hranic s Itálií a náš původně vlak měl dovézt až do Vídně. Na nádraží všude pobíhali průvodčí jiných vlaků v reflexních vestách a různě se domlouvali a radili lidem jako my, co mají dělat. Tak jsme tam tak stáli s kufry a v pyžamu, protože jsme se nestihli převléknout a povídali si s naším průvodčím o tom, co se stalo a co máme dělat. Dozvěděli jsme se, že náš vlak už vůbec dál nepojede a ostatní vlaky, které také jely z Itálie, měly stejný problém kvůli té šílené bouři, která byla v oblasti Alp. Jeden vlak se tam zasekl a dalších pět se mělo právě setkat ve Villachu. Nevím, jestli se tam potom setkaly, ale jestli ano, tak měly obrovské zpoždění několika hodin. Průvodčí nás poslal do jiného vlaku, který stál na nádraží. Když jsme nastoupili, tak jsme potkali Kanadanku, která nám řekla, že jí bylo řečeno, že tenhle vlak pojede nejmíň za pět hodin. Její situace byla taková, že přijela z Kanady, protože si chtěla udělat výlet po Evropě a její cílovou destinací byl Mnichov. Brácha si vzal tablet a začal jí i nám hledat spoje. Když jí tedy poradil, tak jsme z toho vlaku vystoupili a šli na snídani, protože v našem vlaku nám ji nedali. Po snídani někdy okolo tak půl osmé jsme nastoupili na vlak do Salzburku. Odsud jsme dojeli do Lince, z Lince do Českých Budějovic a odsud už konečně k nám domů.

Tento zážitek nám zpestřil už tak pestrou dovolenou a celé to bylo jako jedno velké dobrodružství, které jsme nemysleli, že někdy zažijeme a že potká zrovna nás. Asi druhý den po příjezdu, se mamka podívala na zprávy na telefonu a

zjistila, že tu noc, co jsme nemohli jet a v té oblasti kde jsme projížděli, spadla obrovská kroupa o rozměru 19 centimetrů a stala se tak rekordně největší kroupou Evropy. Titul největší kroupy na světě ji unikl jen o jeden centimetr.

Autor: Eliška Janoušková, 9. A

„Jsem z toho paf!“

Myslím, že mnoho lidí má sourozence, kterého vnímá svým osobitým způsobem. Někdo sourozence bere jako nejlepšího kamaráda, a někdo ho naopak moc rád nemá a nemá potřebu s ním nějak vycházet. Také je rozdíl, kdo je v postavení staršího a mladšího sourozence, anebo o kolik jsou od sebe let. Podle se mohou k sobě i různě chovat.

Já do svých dvanácti let neměla žádného sourozence. Když se pak táta oženil, narodil se mu syn, kterému jsou teď tři roky. Bráchu vídám jen o víkendech. Myslím si, že je velký rozdíl mít miminko doma. Taktéž i moje mamka se vdala a tento rok k nám do rodiny přibyl další člen, moje sestřička. A co si budeme povídat, je to vážně rozdíl poslouchat pláč každý den než jenom o víkendu. Zkrátka, jsem z toho už teď paf. Miminko potřebuje opravdovou péči, a to v přebalování, koupání, zabavování, hygieně a spoustě dalších věcí, které se musí dělat. Mamce samozřejmě pomáhám, ale někdy už jsem z toho křiku i sama unavená, takže nevím, jak to mamka může takhle zvládat. Jsem hlavně paf, jak je moje ségra ve všem taková rychlejší a už zvládá hodně věcí ve čtyřech měsících. Jak vnímá věci okolo sebe a dokáže si i držet hračku a hrát si sní. Také už ve druhém měsíci zvedala hlavičku. Jak už jsem říkala, vnímá věci kolem sebe, a tudíž i nás. Je zajímavé sledovat, co se v její malinkaté hlavičce zrovna vyrobí. Jak kouká do světla a bádá o tom, co to je. Zkrátka je zajímavé, jak ten svět postupně objevuje. Má celý život před sebou a my máme už tolik věcí okoukaných. Myslím, že venku se moje ségra nejvíce vyřádí. Kouká na listy stromů a na věci okolo. Teď už je s ní samozřejmě sranda, protože se většinou věcem pořád směje. Drží věci a začíná je po nás i házet. Většinou netrefí, jelikož ještě správně neumí zamířit. Nemůžu opomenout, jak tahá za vlasy a chce roztrhnout řetízky, které máme pověšené na krku. Už je také docela zákeřná, jelikož vyžaduje stálou pozornost a běda, když se jí nevěnujeme.

Na základě mých zkušeností s mladšími sourozenci jsem si už teď na začátku 9. ročníku jistá, že v budoucnu bych chtěla vykonávat nějakou práci s dětmi. Myslím, že s nimi mám docela dost zkušeností. Jsem ráda, že se mi sourozenci narodili, i když jsem od nich o dost starší. Jsou kořením mého dospívání a jistotou, že tu na tom světě nejsem sama.

Autor: Langová Barbora, 9. A

„Jsem z toho paf!“

Nikdy jsem nevěřila, že bych byla z něčeho tak „paf“. Překvapení jsem v životě měla již hodně, ale tohle mi dalo opravdu zabrat. Už když jsem byla ve školce, měla jsem velmi ráda herectví, a proto jsem se také přihlásila do literárně-dramatického oboru na Základní umělecké škole v Rožmitále pod Třemšínem. Již prvním rokem jsem zjistila, že mě divadelní představení velmi baví a v dalších letech jsem chtěla své herecké dovednosti rozvíjet na dabing a film. Nikdy jsem však netušila, že si vyzkouším vytvoření samotného scénáře.

Jelikož se velmi rychle nadchnu pro vše nové a paní učitelka nám zadala úkol přemýšlet o tom, co bychom mohli hrát v následujícím roce, byla to pro mě zas nová zkušenost. Byla jsem nadšená, a také velmi překvapená tím, co jsem v prvotním nadchnutí schopná vymyslet. Jelikož jsem chtěla, aby vystoupení bylo pro starší diváky, inspiroval mě strašidelný film na motiv Červené karkulky. Film jsem tedy o víkendu zhlédla, abych mohla předat nápad na další hodinu herectví. Tajně jsem doufala, že se mi vše podaří, i když jsem věděla, že kamarádky ve skupině mají také skvělé nápady a můžeme tedy hrát úplně jiné představení. K mému překvapení se můj nápad všem velmi líbil a chtěli se také inspirovat, proto jsme během další hodiny koukali na film, abychom společně vytvořili podobné vystoupení. Myslela jsem si, že kompletní scénář vytvoří jako vždy paní učitelka, ale poté přišlo to velké překvapení. Paní učitelka se mě zeptala, zda si nechci vyzkoušet sepsat scénář sama s tím, že bych měla čas celý měsíc a poté by to se mnou vše doladila. V tu chvíli jsem věděla, že měsíc je pro mé nadšení dlouhá doba, a proto jsem slíbila, že vytvořím scénář přes víkend a bude připraven na další hodinu. Paní učitelka byla mým rozhodnutím také velmi překvapena a řekla mi, že je to velmi náročné, a proto nebude vadit, když to nestihnu. Začala tedy pro mě velká výzva. Na víkend jsem tedy vůbec nic neplánovala, protože jsem neměla tušení, kolik času mi psaní scénáře zabere. Začala jsem raději ihned v sobotu. Společně se svým počítačem a filmem jsem si vytvořila postavy a „prokousávala“ jsem se dějem. Asi v šest večer jsem byla teprve v polovině a začínala jsem se obávat, že vše opravdu nestihnu. Přesto jsem se nevzdávala.

Poslední tečku na konci scénáře jsem udělala v jedenáct hodin večer bez jakékoli úpravy textu, a tak jsem věděla, že mě psaní nemine ani celou neděli. Kupodivu tomu však nebylo a nad poslední úpravou jsem strávila pouze dvě hodiny. „Uf“. A teď přišel ten strach. Strach z toho, že to není to, co by si ostatní představovali. Ale stejně jsem se nemohla dočkat, až scénář na hodinu herectví předám. Bohužel jsem dostala vysoké teploty, a tak jsem věděla, že se předání konat nejspíš nebude. Nakonec jsem slíbenou práci poslala po mé mamce, aby ostatní mohli říct, zda ano či ne. Byla jsem netrpělivá, co když jsem to dělala úplně zbytečně? Všichni mi ale po hodině herectví napsali, že jsem šikulka, že se jim můj scénář moc líbil a z toho jsem byla celá „paf“.

Autor: Sára Matejovičová, 9. A

„Jsem z toho paf!“

„Dobrý den,“ pozdravil pán v nové bundě, černých kalhotách a černé čepici na hlavě, a ještě se s úsměvem otočil. Nevěděla jsem, proč pozdravil. Ne fakt ne, neměl žádný důvod. Už se po předměstích pohybuji nějakou tu dobu a od chvíle, kdy jsem začínala vypadat jako dospělá holka, tak mě nikdo nezdravil, až do této chvíle. Respektive to bylo už včera, nebo před dvěma dny, možná i déle, ale určitě se to nestalo dřív jak měsíc nazpátek. Nad tím pánem jsem přestala přemýšlet, hned jak jsem si uvědomila, jaký mám vlastně hlad. Ten zpropadený hlad mi vzal tu jedinou světlou myšlenku, jakou jsem za poslední dobu měla.

Oranžovo fialové nebe, zarostlé odstaviště vlaků – mé nádraží, šedivé budovy prázdné elektrárny a pestrobarevné graffiti na betonových plotech. Takto jsem prožila už spousty večerů. V každém z nich na to myslím, že oni mají všechno, ale já jsem se toho všeho vzdala, možná dobrovolně nebo spíš z donucení situace. Mohla jsem se s lehkostí nesyčenou krví zbavit všech svých životních problémů, ale já jsem nechtěla. Mou volbou byl útěk, neměla jsem důvod zůstat, ale teď toho lituji. V cizím státě jen s občankou, dvěma eury sedmdesáti centy, pár kusy dříve oblíbeného oblečení, kostkou mýdla, pár drobnostmi.

S trochou drobáků nemá cenu jít někam nakoupit, beztak už nikde nemají otevřeno. Koše ani nemá cenu prohrabávat. Okolo žádné pole, kde by se dalo něco uloupit, jen z povzdáli svítilo pár oken panelových budov. Půjdu tím směrem. Ale pokusím se vyhnout lidem, ty jejich pohledy a oči, do kterých se nedá dívat. Beztak už mají můj popis a vědí, co jsem udělala. Ne, fakt je nemám ráda – ty dlouhé hodiny napětí na hraničních přechodech, schovaná v podvozcích nákladních vlaků, policejní hlídky pátrajících po mých stopách nebo výsměchy spolužáků, na které už radši nevzpomenu, na mě zanechaly stopy.

Došla jsem na malé prostranství mezi paneláky a zpozorovala nejspíš toho samého pána, co jsem potkala asi včera, jak zachází do jednoho z domů. Dveře se za ním začaly pomalu zavírat, ani jsem nevěděla, co jsem udělala, ale ocitla jsem se uvnitř chodby. Poté jsem si uvědomila, vlastně proč jsem to udělala. „Noc v teple!“ pomyslela jsem si. Vidím, jak pán zachází do jednoho ze spodních bytů a někdo ho vesele zdraví. Zatmělo se mi před očima, zase z cizí radosti mám temné myšlenky, a vydala jsem se směrem vzhůru po schodech. Prošla jsem kolem dveří, do kterých muž vstoupil. Zastavila jsem se a znova prošla kolem dveří. Po třetí už jsem se teprve zastavila. To jméno na zvonku, sakra to jméno! Bylo mi tak povědomé, že jsem vytáhla občanku abych zjistila, jak se jmenují, ne to jméno je jiné, přitom znělo tak povědomě...

A už toho mám dost! Prudce jsem vyskočila a běžela nahoru. Neběžela jsem jak o život, ba na opak jako proti němu tak, aby nohy co nejvíce bolely. Konečně, žebřík na střechu. V hlavě se mi hemžily ty nejtemnější i nejveselejší momenty mého útěku; jak dlouhé hodiny jsem v podvozku vlaku a monotónní hučení kolejí, bývalí přátelé, kteří jsou ti nejhorší, škola, která stejně nenaučila, jak se žije, poslední pětieurovka.... Je toho tolik.... Už stojím na okraji střechy. Dole

nikdo. Jen chladný vítr je cítit v obličeji. Sedím na okraji a brečím. Vytahuji cigaretu, co jsem našla někdy na chodníku. Ona hoří. Já přemýšlím. Hlad už necítím. On. Ano, on ten jediný, kdo mě měl někdy rád, byl tak milý, chápal mé pocity, dokázal utěšit, když jsem byla na dně; alespoň jsem si to myslela; už ani nevím jeho jméno a chci ho zase vidět a... Začalo pršet.

Nedopalek pomalu padal ze střechy. Dveře výtahu se skřípavě otevřely. Pryč! Než mě někdo chytí. Podívala jsem se dolů a zpátky na dveře. Ta vteřina. Celá věčnost. Ta vteřina trvajících celou věčnost rozhodla o mém osudu. Ta čepice. Ten pán. Ano, určitě to je pán, co jsem ho potkala, ale tentokrát jsem se mu v tu vteřinu podívala do obličeje. To byl ten okamžik. Ne, neznala jsem ho, ale obličej mi někoho velmi připomínal. Naštěstí mě v hustém dešti nezpozoroval. Pomalu šel ke kraji ploché střechy. Zapálil si cigaretu a načil pivo. Asi. Počkat, ne! To není cigareta, ale dynamit a láhev není pivo, ale ruční granát! Běžím.

Je ráno, asi šest hodin. Ležím v bílé posteli, v bílé místnosti a vedle mě rohlík a jablko. Průsvih, nemocnice. Určitě už ví, kdo jsem. Ale co se stalo? Nemůžu si na nic vzpomenout, motá se mi hlava a znovu usínám. Probudím se a vedle mě někdo stojí, mám zamlžené oči, nevidím je. Po dvou minutách už vím. Je to muž, drží květiny, asi dvě stě euro a novou mikinu. A vedle něj stojí... On! V slzách se ke mně skloní a obejmě mě...Jak?! Jsem z toho úplně mimo nechápu to, zkrátka úplně paf!

Autor: Jiří Němec, 9. B

„Jsem z toho paf!“

Tohle je velice široké téma a já se rozhodla psát o dnešní době. Dnešní mládež vyrůstá v době, kdy se rozvíjejí neskutečně rychle technologie, čímž se stává vše „jednodušší“. Ať už při psaní básní, slohů nebo i textu k písničce. Je neuvěřitelné, co dnešní technologie dokáže, ale zároveň je to i děsivé a alarmující. Už teď existují písničky, které přezpívala umělá inteligence hlasem nějaké známé osoby. Nebo si můžete nechat vygenerovat obrázek podle náhodných klíčových slov.

Je to super, dokud toho třeba rodiče nezačnou zneužívat tím, že dají 4letému dítěti telefon do ruky a ať si dělá, co chce, hlavně, když od něj mají pokoj. Dítě se postupně stane závislým a začne trávit víc a víc času na telefonu, ponořené v aplikacích jako Instagram, Tiktok nebo Youtube. Tohle je problém, který prozatím nikdo moc neřeší, což za mě není správně. Tím, že děti tráví spoustu času na internetu, zvyšují se případy kyberšikany a jiných podobných problémů. Internet se díky tomu stává více nebezpečným, je tam více podvodných stránek a reklam. Děti bezmyšlenkovitě kliknou na vše, co je zaujme, a při nejhorším kvůli tomu uloží na neověřené stránce svoje osobní údaje či číslo kreditní karty. Poslední dobou se nebezpečnějším stává vše víc, než si myslíme.

To mě na tom udivuje, jak se z pokroku může stát celkem velký problém.

Autor: Nikola Šourková, 9. B

Příběh fotografie

Příběh fotografie je projekt žáků 9. ročníku o setkávání generací a navázání mezigeneračního dialogu. Žáci navštěvují své prarodiče a žádají je, aby ve svém rodinném albu vyhledali nějakou rodinnou fotografii a vyprávěli jim k ní příběh. Při slohu pak žáci rodinný příběh fotografie odvypráví svým spolužákům. Nejedna vyprávěný příběh byl velmi zajímavý a poutavý, a proto jsme se rozhodli, že stojí za to, abychom ty nejzajímavější sepsali. Následující řádky nabízejí rodinný příběh Adély Čejkové z 9. A.

Na této fotografii můžeme vidět mého dědu s tátou na Václavském náměstí, kdy se děda po devatenácti letech emigrace vrátil do České republiky. Jednoho krásného dne se můj děda rozhodl, že vezme mého dvanáctiletého tátu a jeho starší sestru na dovolenou do bývalé Jugoslávie. Babičku, svoji manželku nechal doma i s prostřední dcerou, jelikož byla vážně nemocná. Děda se s dětmi z dovolené už domů nevrátil. Zůstali při cestě zpět v Rakousku, kde byli ubytováni v uprchlickém táboře. Táta chodil čtyři měsíce do rakouské školy. Tátovo sestře se povedlo utéct zpátky do ČR, v té době jí bylo sedmnáct let a navštěvovala Gymnázium v Příbrami. Moje babička po čtyřech měsících vypátrala, kde se můj táta nachází a kam chodí do školy. Babička za pomoci dobrých přátel dojela pro tátu do rakouské školy, kde ho přes falešnou doložku přivezla zpátky do ČR. Když děda zjistil, že obě děti jsou zpátky v ČR, emigroval do Ameriky, což byl zločin za doby komunistů. Děda pobýval v New Yorku a pak v Chicagu, naposledy se přestěhoval do Oregonu, kde si našel bydlení, práci a po pěti letech dostal americké občanství. Babička byla vyslýchána skoro devět let v Praze v ulici Bartolomějská. Když nastoupil můj táta na vojnu, kvůli emigraci dědy dostával na vojnu rozlepené dopisy. Po revoluci se děda vrátil do ČR, kde si nedaleko Plzně koupil domeček.

Děti dětem

Dne 4. 10. navštívili naši školu žáci SOU Dubno, aby ukázali našim devátákům, co se na jejich škole mohou naučit. Následovaly i praktické ukázky.

Akce školy – listopad

- 1. listopadu – Výstava záložek do knihy „Inspirující svět pohádek, básní a příběhů“
- 2. listopadu - Pohár hejtmana Středočeského kraje ve florbalu (4. – 5. ročník)
- 7. listopadu – projekt „Kam chceš dojít“ (8. ročník)
- 6. – 16. listopadu – Bobřík informatiky (národní kolo, 4. – 9. ročník)
- 8. listopadu – výlov Padrt'ských rybníků (1. roč., 4. ročník., 6. roč., 7. roč.)
- 8. listopadu - Beseda s pracovníkem Úřadu práce Příbram – 9. ročník
- 9. listopadu - akce ve školní knihovně – Devátáci čtou prvňáčkům
- 14. listopadu – Tonda Obal na cestách (1. – 7. ročník)
- 15. listopadu – kariérové poradenství (9. ročník)
- 15. listopadu - čtvrtletní pedagogická rada
- 20. listopadu – „Bubnovačka 2023 – zastavte s námi násilí na dětech“
- 13. listopadu – Světový den laskavosti (Krabice od bot – „Když děti darují dětem, je v tom spousta radosti.“)
- 21. listopadu - konzultace s rodiči k prospěchu a chování žáků (I. i II. stupeň 15.30 – 16.30)
- 20. – 24. listopadu. - Den díkůvzdání – v hodinách anglického jazyka
- „Jóga pro děti“ (projekt Zdraví a duševní hygiena, 1. stupeň)
- Programy v městské knihovně
- Exkurze žáků 9. ročníku k volbě povolání

Další informace a foto z akcí školy na www.zsrozmital.cz pod odkazem Foto z akcí školy.

Řešení křížovky: _

Školní noviny, číslo 2, ročník 2023, vydává Základní škola J. J. Ryby Rožmitál pod Třemšínem jako své školní noviny. ■ Vychází 1x za měsíc. ■ Redakce se vyhraňuje právo na zveřejňování příspěvků ve ŠN, právo zkrátit či odmítnout příspěvky a zodpovídá za vytištěný text. ■ Připravila Mgr. Eliška Moravcová za podpory ostatních vyučujících, zástupců Ekospojek a Školního parlamentu Rybičky. ■ Email: skolnicasopis@zsrozmital.cz ■ školní interní uložení Výměna-Učitelé-Třemšínské listy - Školáček